

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. I.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 4. Januar 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Til Kvinderne.

I det vi her i det første Nummer af vort Blad ønsker alle vore Læsere et godt og glædeligt Nyaar, saa paatrænger der sig en uvilkaarlig Trang til specielt at henvende nogle Ord til Kvinderne, at fremdrage de Punkter, hvor vi i det forløbne Aar har faaet Foden indenfor paa Omraader, hvorfra vi før var banlyste, og samtidig paaapege, hvad det er, vi tragter hen til i det kommende Aar og hvorfor vi vil arbejde, hvad vi vil tage Sigte paa.

Om vi rigtig ser os omkring blandt alle det gamle Aars Tildragelser, saa opdager vi, at Kvindesagen hverken er dødsdømt, ej heller ligger dens Forkæmpere paa den lade Side. 1889 kaldte Kvindesagen, især politisk Valgret, for en Utopi. I 1890 er den det ikke mere. Da ses for første Gang Kvinden paa Valgtribunen, og denne Omstændighed skyldes for vist det Omslag i Stemningen, der er for at give hende politisk som kommunal Valgret. Alle er enige om, at hun bør have den, kun er Tiden dertil ikke endnu inde. Er Frugten først moden, falder den ned af sig selv. Men den modnes ikke uden at Træet, som nu, vandes og gødes flittigt.

Den næste store Begivenhed, vi har at vise tilbage paa, er de samlede Kvindeforeningers Virksomhed. Ni i Tallet er de traadt sammen og afholder Massemøder, ved hvilke forhandles Stemmeret, Ægtepagt, Normalarbejdsdag, Hittébørnshospital, Reform i Klædedragt m. m. Af dette Samarbejde forventes store Resultater.

Dernæst er paa Jærnbaneapotheket den første kvindelige Elev antaget i Lære.

Paa Grundlovsdagen traadte adskillige Kvinder frem ved de forskellige Fester og paatalte, der burde gives Kvinden Stemmeret.

I „Hvad vi vil“ er der bleven debatteret om „Kvindesag og Kvindesundhed“, Korsettet, kvindelige Gartnere, Mejerikonsulenter m. m. Laura Kielers Skuespil, Mænd af Ære, fremkaldte flere modstridende Artikler.

Madadressen er ligeledes et Udslag af Kvindebevægelsen i 1890, og det er vort store Haab, at den, naar først den foreligger med sine Tusender af Underskrifter, vil bære herlige og velsignelsesrige Frugter, og Kvisten, der plantedes, vil, naar den er bleven til et kraftigt Træ, mindes det Aar 1890 som sit Ophav.

Endnu skal kun nævnes, at to Kvinder, hver for sig udmærkede men vidt forskellige, er døde, nemlig Ragnhild Goldschmidt og Elisabeth Ouchterlony. De vil begge savnes dybt i de vide Kredse, hvori de virkede.

I det ny Aar, vi nu træder ind i, vil det være vor Opgave, saavidt det er muligt, da at bringe Kvinden til Forstaaelse af sin egen Sag, at tale om, tidlig og silde, hvorledes den unge Pige bør oplæres til Selverhverv, saa hun ikke som tidligere betragter Ægteskabet lig en Forsørgelsesanstalt, men kun gifter sig af Tilbøjelighed, naar hun har lært Arbejdets Velsignelse at kende.

Dernæst vil vi lægge Kvinden paa Hjerte, at hun tager Del i og søger Kundskab om alle de sociale Spørgsmaal, der ligger indenfor hendes Rækkevidde, og sætte alle Kræfter ind for at faa lovhjæmlet Ret til at have en Stemme med, hvor det gælder Børn og Gamle, Syge og Fattige.

Ingen Kvinde bør holde sig tilbage, naar hun øjner en Mulighed for mundtlig eller skriftlig, offentlig eller privat at virke og arbejde for den politiske Stemmeret, ingen bør tie, enhver maa lade sin Stemme høre og paatale den Ret, der endnu forbeholdes os.

Og endelig opfordrer vi frisindede og energiske Kvinder rundt om paa Landet til

at danne Kvindeforeninger, hvor saadant er muligt, og alle Meningsfæller her i Byen opfordres indstændigt til at mælde sig ind i Kvindelig Fremskridtsforening samt holde „Hvad vi vil“ den vil bringe Artikler angaaende alt Kvindesagen vedrørende og tilige, for saa vidt Pladsen tillader det, æstetiske Bidrag.

Vi lever for Øjeblikket i en bevæget politisk Tid. Lad os tage Del med vore Mænd og Meningsfæller i Tale og Debat, ikke stikke vore Meninger under Stolen, men vise, at vi ejer saadanne, saa vil Mændene faa Respekt for os og omsider give os vor Andel af Arbejdet for Folkenes Vel.

Og det er det, vi vil!

En kvindelig Grosserer.

Paa en Foredragsrejse i Sommer i Vestjylland gjorde jeg Bekendtskab med en Kvinde, som det sikkert ogsaa vil glæde andre Kvindesagsvenner at høre om, da den Stilling, hun indtager i Handelsverdenen viser, at havde Kvinderne blot mere Selvtillid og Mod, naaede de ogsaa oftere større Resultater som selvstændige Forretningsfolk.

Frøken Marie Madsen er Chef i en Smørforretning i Holstebro, som hun driver i saa stor Stil, at næppe nogen Mand i Danmark har den større. Smørret udføres til England.

M. M. kom paa den elskværdigste Maade til mig i Ringkøbing, hvor jeg boede hos personlige Venner. Hun havde hørt, at Redaktøren af „Hvad vi vil“ var kommen til Byen, og nu vilde hun gerne have den Fornøjelse at gøre en „Havtur“ *) til Ære for

*) I Ringkøbing, hvor man ikke har Skov, gør man som bekendt „Havtur“ for sine Gæster, som man fører til det store dejlige Vesterhav, der ligger 1½ Times Kørsel fra Byen, hvor man siddende imellem de smukke Klitter, nyder det vidunderlig storartede Syn af Vesterhavets Farve og Bølgeslag, hører dets Brølen, medens man i muntret Selskab spiser Frokost.